

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. S.**
státní příslušnost Íránská islámská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty, Vyšní Lhoty 234
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem 190 00
Praha 9, Kovářská 4, IČO: 45768676

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019 č. j. OAM-266/LE-BA02-VL18-PS-
2019, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 8. 2019.
2. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany a napadené rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Nezabýval se v napadeném rozhodnutí možností uplatnit zvláštní opatření jako jednou z podmínek vydání rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu. V případě, že by bydlel v pobytovém středisku, byl by plně k dispozici správnímu orgánu o řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce poznamenal, že lituje porušení právních předpisů České republiky. Toto porušení by mělo být posuzováno v kontextu jeho životní situace, kdy byl na cestě ze země původu již několik měsíců a v podstatě nevěděl přesně, na území kterého členského státu se nachází. Je si vědom povinnosti dodržovat právní řád České republiky. Protiprávního jednání se dopustil v důsledku nedostatečné orientace v právním řádu. Jeho jednání však bylo motivováno toliko snahou řešit svou nelehkou životní situaci, s přihlédnutím k okolnostem svého života proto považuje omezení osobní svobody za nenáležitou represi. Opatření správního orgánu spočívající ve zbavení osobní svobody na dobu 110 dnů považuje za nepřiměřené účelu, který sleduje. Poukázal také na to, že žalovaný při stanovení délky zajištění postupuje paušálně bez ohledu na individuální okolnosti případu. Co se týče podmínky existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vyslovil domněnku, že zde ze strany správního orgánu došlo k překročení mezí správního uvážení. Uvedené okolnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově. V napadeném rozhodnutí rovněž nebyly zohledněny individuální okolnosti jeho života a celková životní situace. Poukázal na to, že žádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť má za to, že v zemi původu mu hrozí pronásledování pro jeho křesťanské vyznání. Žalobce v daných souvislostech popisoval situaci v Íránu, který pronásleduje všechna nemuslimská náboženská vyznání, z čehož dovozoval, že jeho obavy jsou důvodné, a proto má nárok na udělení mezinárodní ochrany z důvodu hrozícího pronásledování v zemi původu, neboť splňuje podmínky stanovené § 12 zákona o azylu. Žalobce dále uvedl, že žalovaný v řízení hodnotil jeho protiprávní jednání spočívající v pobytu na území České republiky bez pobytového oprávnění. Ovšem okolnosti ostatní v rozhodnutí zjevně nevzal dostatečně v úvahu. Připomenul, že nutnost zohlednit veškeré skutečnosti stanoví nejen správní řád, ale i tzv. návratová směrnice v preambuli v bodě 6. Žalobce dále poukázal na mezinárodní závazky České republiky v oblasti zbavení osobní svobody žadatelů o mezinárodní ochranu. Odkázal na článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a dále na Směrnici UNHCR o zajištění. Zdůraznil, že nezákonný vstup nebo pobyt žadatelů o udělení mezinárodní ochrany neposkytuje státům automaticky možnost žadatele zajistit nebo jiným způsobem omezit jejich svobodu pohybu. Dle žalobce žalovaný se z hodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí, nevěnoval dostatečným

způsobem. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak je vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek a v odstavcích poskytuje velice stručnou argumentaci, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Skutkový stav, z něhož vycházel, považuje za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. V napadeném rozhodnutí tento skutkový stav náležitě popsal a obsáhle a přesvědčivě odůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů postupoval. Skutečnost, že vycházel i z podkladů cizinecké policie, není v rozporu se zákonem. Žalovaný citoval důvod pro zajištění uvedený dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a zdůraznil, že Nejvyšší správní soud v Brně setrvale judikuje, že v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žalovaný s ohledem na skutečnosti týkající se dosavadního pobytu žalobce na území České republiky a členských států Evropské unie, jak jsou popsány v napadeném rozhodnutí, dospěl v této fázi správního řízení o udělení mezinárodní ochrany k závěru, že v případě žalobce je důvodná domněnka, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, skutečně dána. Zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a řádně zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobce z Íránu odcestoval v roce 2017 na konci roku. Až do Srbska cestoval s vlastním cestovním dokladem. V Srbsku mu byl doklad odcizen. Tuto skutečnost ohlásil na policii. Protože nechtěl přijít do styku s Íránským režimem, obával se jít na ambasádu. Asi před třemi dny se rozhodl ze Srbska odjet a spolu s bratrancem nelegálně překročili hranici do Chorvatska na podvozku kamionu. Řidič o tom nevěděl. Kamionem cestovali až do Drážďan. Nastoupili do vlaku, o kterém se domnívali, že jede do Berlína, avšak ten jel do České republiky. Zde přicestoval 27. 4. 2019 odpoledne. Když zjistil svůj omyl, chtěl se následující den vrátit do Německa. 28. 4. 2019 byl kontrolován hlídkou OPKPE Ústí n. Labem na čerpací stanici v Děčíně a k prokázání totožnosti nepředložil platný cestovní doklad ani žádný jiný doklad totožnosti. Nedoložil oprávněnost pobytu na území České republiky. Žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu ze dne 30. 4. 2019 č. j. KRPÚ-81362-26/ČJ-2019-000022-SV-ZZ zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Dle žalovaného z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat nebo bude chtít pokračovat do dalších evropských zemí, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. V případě uložení mírnějšího opatření nelze vyloučit, že by se žalobce po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal by v ČR v ilegaltě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze se hlásit ministerstvu. Z postupu žalobce je

zároveň zřejmé, že by byl jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v jeho případě nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Úvaha správního orgánu o nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu vycházela z podrobného posouzení všech podkladů založených ve spise, žalovaný zkoumal individuální okolnosti žalobceva případu a své rozhodnutí v tomto směru konkrétně a přezkoumatelně zdůvodnil. Žalovaný rovněž odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ve věci sp. zn. 1 Azs 349/2016. K námitce týkající se stanovené doby zajištění žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou sděleny konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr, že zajištění po dobu 110 dnů je zcela přiměřené a neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 30. 4. 2019 č. j. KRPU-81362-26/ČJ-2019-000022-SV-ZZ byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem byla skutečnost, že žalobce byl 28. 4. 2019 kontrolován hlídkou OPKPE Ústí n. Labem na čerpací stanici v Děčíně a k prokázání totožnosti nepředložil platný cestovní doklad ani žádný jiný doklad totožnosti. Nedoložil oprávněnost pobytu na území ČR. Vzniklo důvodné podezření, že cizinec vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 29. 4. 2019 kromě jiného uvedl svou totožnost a státní příslušnost. Sdělil, že ze země původu – z Íránu odcestoval v roce 2017. Do Srbska cestoval s vlastním cestovním dokladem. V Srbsku mu byl doklad odcizen, což ohlásil na policii. Obával se jít na ambasádu, protože nechtěl přijít do styku s íránským režimem. Před třemi dny (míněno od data sepsu protokolu) se rozhodl ze Srbska odjet a spolu s bratrancem nelegálně překročili hranici do Chorvatska na podvozku kamionu. Řidič o tom nevěděl. Po příjezdu na podvozku kamionu do Drážďan, kde také vystoupil, zjistil na vlakovém nádraží, že je v Drážďanech. Nepožádal tam hned o azyl. Chtěl tak učinit až v Berlíně. V Drážďanech nastoupil do vlaku, o kterém se domníval, že jede do Berlína. Vlak však jel do České republiky. Zde přicestoval 27. 4. 2019 odpoledne. Když zjistil svůj omyl, chtěl se následující den vrátit do Německa. Na území ČR je poprvé, nemá tady žádné vazby. Nevlastní zde ani žádný majetek. Nesdílí domácnost s občanem EU, ani nemá vůči takové osobě vyživovací povinnost. Ve správním spise je rovněž protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 5. 2019 a listina o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, z nichž plyne, že žalobce se ohradil proti tomu, že by konvertoval ke křesťanství. Opakovaně zdůraznil, že je nevěřící. Opustil náboženství islámu. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl

tu skutečnost, že je nevěřící, měl problémy s obchodním partnerem, který věděl o tom, že je nevěřící a vyhrožoval mu, že jej udá. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal 2. 5. 2019. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobce kromě jiného uvedl, že nejprve neměl žádnou zemi jako cíl cesty, ale když pobýval v Turecku, kde žil 6 měsíců, tak si vybral jako cíl cesty Německo.

6. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 5. 2019 č. j. OAM-266/LE-BA02-VL18-PS-2019 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 8. 2019. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle žalovaného je z postupu žalobce zároveň zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné.
7. Krajský soud předesílá, že rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je podle § 46a odst. 6 zákona o azylu prvním úkonem v řízení a podle § 46a odst. 4 téhož zákona musí žalovaný tento úkon učinit v poměrně krátké lhůtě 5 dnů, a to včetně doručení žadateli. Žalovaný proto při vydání rozhodnutí o zajištění vychází především z dostupných informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR. V tomto postupu neshledal pochybení ani Nejvyšší správní soud, jak plyne z jeho rozsudku z 5. 3. 2014 č. j. 3 Azs 24/2013-42, za předpokladu, že převzatá skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci daného důvodu zajištění. Kromě toho žalovaný pro účely rozhodnutí o zajištění zohlednil i okolnosti, za kterých žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svá zjištění a závěry z nich plynoucí uvedl detailně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které soud shledal dostatečným a vyhovujícím nárokům § 68 odst. 3 správního řádu. Za tohoto stavu soud činí závěr, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
8. K námitkám, které se vztahují k posouzení otázky věcné správnosti závěrů žalovaného, zda v daném případě byly naplněny důvody pro aplikaci ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu soud uvádí následující. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

9. K naplnění citovaného zákonného ustanovení musí být kumulativně splněny 3 podmínky. Jednak musí být žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců, což se nepochybně stalo. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet. Z citovaného obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce ze země původu odcestoval na konci roku 2017, přičemž kromě jiného nejprve pobýval 6 měsíců v Turecku, následně odjel do Srbska. Jeho úmyslem bylo dostat se do Německa do Berlína. Nelegálně, a to na podvozku kamionu, překročil hranici do Chorvatska a dostal se až do Drážďan, kde nastoupil do vlaku, o němž se domníval, že jede do Berlína, ovšem vlak jel do České republiky. Zde přicestoval 27. 4. 2019. Když omyl zjistil, chtěl se následující den vrátit do Německa. 28. 4. 2019 byl kontrolován hlídkou OPKPE Ústí n. Labem na čerpací stanici v Děčíně a k prokázání totožnosti nepředložil platný cestovní doklad ani žádný jiný doklad totožnosti, nedoložil žádné oprávnění k pobytu na území České republiky. Z toho důvodu byl zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to za účelem realizace správního vyhoštění a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Tam 2. 5. 2019 požádal o mezinárodní ochranu. Z uvedených skutečností se lze i dle názoru soudu zcela jednoznačně oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Soud zdůrazňuje, že žalobce mohl žádost o mezinárodní ochranu podat okamžitě po vstupu na území některého ze států Evropské unie, čili již v Chorvatsku, resp. ihned po vstupu na území České republiky. Pozdní podání žádosti tak svědčí závěru o její účelovosti. Tuto podmínku, stejně tak i podmínku, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve, soud tedy rovněž považuje za splněnou. Jak bylo výše uvedeno, byly kumulativně naplněny všechny 3 podmínky k tomu, aby mohl být na žalobce aplikován § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Závěr žalovaného o úmyslu žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění byl náležitě podložen, napadené rozhodnutí dle názoru soudu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný nepřekročil ani meze správního uvážení, když postupoval plně v intencích zákona. Soud shledal, že žalovaný řádně vysvětlil, proč považuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za účelovou ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Konkrétními důvody této žádosti se pak žalovaný bude zabývat v řízení o ní.
10. Soud dále zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutím v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky, o čemž mimo jiné svědčí nejenom to, že žalobce neměl u sebe žádný platný cestovní doklad, tak i ilegálnost vstupu na území České republiky. Ve shodě s žalovaným soud s ohledem na výše uvedené okolnosti dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé,

že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat, nebo bude chtít pokračovat do Německa, kam měl namířeno a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce sám uváděl, že měl namířeno do Německa, a to konkrétně do Berlína. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Zajištění žalobce není ani v rozporu se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Podle názoru soudu tedy existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud jeho osobní svoboda by nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Soud zastává rovněž názor, že podání žádosti o azyl na území České republiky vede spíše k závěru, že pro to, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území České republiky, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti a jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Soud nesdílí ani výhrady žalobce ohledně stanovení doby zajištění. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu, své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje, a proto v podrobnostech odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal na konkrétní skutkové okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, odpovídá v konkrétním případě též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu kladé článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

11. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18.07.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně